

Ježíš jako Boží beránek

Biblický text: Jan 1,19-34

Širší kontext: Text je zasazen do druhé ze tří částí Janova evangelia, které popisuje Krista jako syna Božího, který má věčné trvání a na čas bere na sebe Bůh Syn lidskou podobu. Tímto textem se otevírá druhá část evangelia (radostné zprávy), která hovoří o Ježíšově zjevení lidem a jeho působení na Zemi (do konce 12 kapitoly). Následuje bezprostředně po prologu, úvodní části, kdy je popisováno vyjití Ježíše od Otce a jeho příchod na Zem. Poslední část Janova evangelia pak popisuje to, jak Ježíš svět opět opouští a vystupuje do nebe k Bohu Otci (od 13. kapitoly).

Užší kontext: Druhá část Janova evangelia, v níž se nachází náš text, hovoří o počátku zjevení Krista pod různými tituly (Beránek Boží, Mistr, Mesiáš, Ježíš, syn Josefův z Nazareta). Je to zjevení zatím bez zázraků – pouze pomocí slova. Slovo se stalo tělem. A na základě tohoto slova Ježíšovi uvěří jeho budoucí učedníci (1. kapitola) – v dalších kapitolách pak Ježíš činí zázraky, které postupně nabývají na síle (od proměnění vody ve víno až po vzkříšení 4 dny mrtvého člověka – Lazara) a dokumentují Božství Pána Ježíše. Náš text hovoří o tom, kdo stojí na počátku fyzického zjevení Krista lidem a jeho svědectví o tomto zjevení – Janu Křtiteli. Pojdme si text přečíst – o prvním zjevení Boha, Slova, které se stalo tělem, lidem. Text je možno rozdělit ještě na dva úseky dle časového harmonogramu, jelikož popisuje dva dny.

První den – Jan vydává svědectví o Mesiáši: Jan je svědek a pojmenovává se velmi zvláště: „Hlas volajícího na poušti“ – symbolicky označuje člověka, kterého společnost nepřijímá, nechápe. Jan se odmítá vydávat za Mesiáše, ale jednoznačně na něj ukazuje – přímo, ne v hádankách, obrazech, jako tomu bylo dříve u proroků. I proto je Jan označován jako největší ze všech proroků. Byl svému proroctví nejbližší, de facto se už naplnilo. Kristus je zde. Bůh přichází v těle – nejpřesvědčivější zjevení Boha člověku, nám lidem. Jan vystupuje na poušti – na místě, kde z lidského pohledu nic není. Člověk na poušti myslí na jedno – jak přežít. Zaobírá se najednou jen svým životem. Jde o přežití. I v příběhu lidstva jde o přežití, které by bez vtěleného Boha do lidské podoby nebylo možné. Je dobré někdy odejít na poušť, daleko od všech vymožeností dnešní doby, abychom jasněji uviděli Ježíše, Boha, jak vstupuje do našeho života. **I památka večeře Páně může být obrazně takovou „pouští“, kdy očekáváme na Boha, na Krista, který přichází za námi lidmi, bez rozdílu postavení.** Farizeové se dohadovali, zaměřili se na vnější věci (křest), ale Mesiáš jim unikl. Jan jim říká – je to někdo, koho neznáte! Kristus přichází, zjevuje se – a i my dnes, podobně jako Jan Křtitel, o tom můžeme vydávat svědectví.

Druhý den – Hle, Beránek Boží, jenž snímá (nese, bere) hřích světa: Beránek – již v období staré smlouvy byl beránek symbolem oběti – on usmiřoval Boha s lidmi. Byl znamením záchrany a smíření. Smíření člověka s Bohem je klíčové pro náš život. Nikdo z nás není schopen obstát před Bohem, v každém z nás je něco „shnilého“ – hřích, oddělení od svatého Boha. Hřích je v tom, že ve mně nevěří, říká Jan v 10. kapitole. Tento hřích byl ve starém zákoně přikryt pouze krví nevinné oběti (beránka), ale vždy to bylo jen dočasné, na chvíli, jen oddálení trestu. Zde nyní přichází Bůh sám za námi lidmi, ne proto, že bychom byli dobří, právě naopak. Je to svědectví Janovo, že Ježíš je tím dokonalým beránkem, na kterém spočinul Duch Boží –

můžeme říci znamení z nebe – ano, to je ON. Je to on, o kterém proroci dlouhá staletí mluvili – nyní je zde, přichází, přichází Ježíš Kristus. **Přichází za každým z nás, za mnou, za tebou, aby nám ukázal, že nás má rád.** Jan, na rozdíl od ostatních evangelistů, hned na počátku zdůrazňuje, že je to Boží Syn – Bůh sám, mající Boží podstatu. Nepřichází za námi lidmi někdo menší, žádný prostředník, ale sám Hospodin.

Bůh v Kristu Ježíši nabízí smíření, které je v Božím beránku. Židé ten obraz znali velmi dobře. Ježíš Kristus šel dobrovolně na smrt, abychom nemuseli na věky zemřít. Dal sám sebe k dispozici, aby byl na něm vykonán soud – víno jako symbol krve a chléb jako symbol těla, které je rozlámáno za nás, za mně. Proč to udělal? Jediným rozumným vysvětlením je láska k nám hříšným lidem, k nám lidem, kteří sami od sebe nemůžeme učinit zhola nic dobrého.

Většina z nás vyznává, že jsme se – podobně jako Jan – s Mesiášem, Božím beránkem, setkali. Co to pro nás znamená? Za prvé je to **smíření s Bohem** – již se nemusíme před ním ukrývat, vmlouvat, svalovat vinu na druhé. Z druhé je to **život v milosrdenství** – milosrdenství je to, že jsme nedostali to, co jsme měli dostat (bylo nám odpuštěno), stejně tak i my máme být milosrdní k lidem okolo nás. Nejsme nic lepší, než lidé, kteří se s Kristem osobně neseekali, pouze jsme přijali osobně Boží zjevení v Kristu a jeho odpuštění. Za třetí jsme získali **osvobození od hříchu, od života v hříchu**, což znamená, že nemusíme žít dále bez Pána Boha, po svém, ale můžeme nastoupit na cestu v jeho světle. Kristova oběť jako beránka nám umožňuje být nespoutaný – můžeme všechno, ale víme, že ne všechno prospívá. Jsme svobodní! **A jako bonus, člověk, který reagoval na Boží zjevení, nepřijde na soud, ale přešel již ze smrti do života.**

Jan Křtitel vydává svědectví o tomto Božím beránku, o Bohu, který se už nemohl dívat na to, jak člověk hyne, a sám přichází, velmi se omezuje do naší podoby, do našeho času, zakouší to, co my lidé, takže nám rozumí. **Nepřichází na svět monstrózně, přichází na poušť. Všimneme si toho?** Většina lidí, o kterých Jan píše, si Boha v těle nevyšimla, mnozí ho později opustili, protože nepřijali toto zjevení Boha samotného. Jejich představa byla jiná, možná čekali něco více fascinujícího, ale že by Bůh přišel nenápadně do pouště a ještě za podivínem Janem?

U památky Večeře Páně můžeme myslet a znovu prožívat to Boží vtělení do lidské podoby, přemýšlet o Boží lásce a naší lidské nelásce, o Boží svatosti, čistotě a naší lidské špíně, hříšnosti, o Božím milosrdenství a našem lidském sobectví. **Beránek Boží, jenž bere hřích světa – i můj hřích – je zde i dnes, jeho rozlámané tělo a prolitá krev svědčí o jediném – o Boží lásce k nám lidem, abychom i my jednou jej mohli spatřit.** Už nejen v lidské podobě, jako jej viděl Jan, ale v jeho Boží podobě, kterou nyní nemáme šanci pochopit. Ježíš, Boží Beránek, se zjevuje i dnes a zve nás k sobě, udělal pro to všechno! Přestože my lidé nejsme proti němu nic, je zde pro nás – stačí přijít, otevřít náruč a nechat ho, ať vstoupí do našeho života a vede ho – až do věčnosti, kde ho na vlastní oči spatříme a možná až tam nám dojde, jak moc nás má tento Boží beránek, Ježíš Kristus, rád.